

[Forsvarsministeren.]

bevilling, men dér, hvor de har Indflydelse paa Sagernes Gang, ruster de saa godt som noget andet Land.

Anden Næstformand (Ulrich): Det ærede Medlem Hr. Rager har Ordet for en kort Bemærkning.

Rager: Det ærede Medlem Hr. Aksel Larsen kunde kun ile det ærede Medlem Hr. Nørskov til Hjælp ved at udlægge mine Udtalelser anderledes, end de var faldet. Der har overhovedet ikke været Tale om at skubbe den radikale Regerings Ansvar for Sikringsstyrken i 1914 fra os, paa ingen Maade. Tværtimod, det falder ind under det, jeg kalder en loyal Administration af de gældende Love. Hvad jeg derimod sagde, var, at der i den Periode maaske til Tider blev anvendt noget mere, end Forudsætningen havde været, forholdsmæssigt mere Mandskab inde f. Eks. af Sikringsstyrken. Og det kan jeg henvise det ærede Medlem til at læse i den Betænkning, jeg nævnte før; dér kan læses om Motiverne, og hvis det ærede Medlem ikke tror, det var nødvendigt for Regeringen for overhovedet at føre den Politik, det Ministerium førte under hele Krigen, til saa overordentlig Gavn for demokratiske Kredse her i Landet, saa kan det ærede Medlem gaa derhen til Væggen, dér staar det alt sammen at læse.

Anden Næstformand (Ulrich): Det ærede Medlem Hr. Aksel Larsen har Ordet for en kort Bemærkning.

Aksel Larsen: Jeg tror, Fortrykket vil vise, at jeg ikke har opfattet det ærede Medlem Hr. Rager forkert. I øvrigt skulde det ærede Medlem, da han kom herop, hellere have givet Svar paa det Spørgsmaal, jeg har stillet to Gange om, hvorledes det radikale Partis Stilling er til Spørgsmaalet om Oprustning, som den socialdemokratiske Minister synes at indstille sig ret positivt og velvilligt over for. Maa jeg saa sige til Ministeren, at der er overhovedet ingen Tvivl om, hvad han skrev i 1930, det kan han ikke løbe fra, selv om han gerne vil. Ministeren skrev f. Eks., at „selve Eksistensen af vort Militærvæsen drager altsaa Faren ind over Danmark“. Og Ministeren skrev videre — jeg beder om Formandens Tilladelse til at citere —:

„Sandheden er, at Danmark ved at ruste let kommer til at underskrive sin egen Dødsdom, og denne Sandhed skal det

ikke lykkes at overdøve med Skaaltaler, Hurraraab og Fædrelandssange.“

Det skal ikke lykkes Ministeren at løbe fra det, selv om han løber ud af Salen. (Forsvarsministeren [Alsing Andersen]: Det plejer jeg ikke at gøre, men der er andre, som gør det). Saa tog jeg fejl; det er Statsministeren, der har den Vane, og jeg troede, at Forsvarsministeren havde tilegnet sig den. Henvisningen til Aalborg-Kongressen har jeg hørt en Gang før, men det, jeg ønsker, er klar Besked: Har Regeringen forladt Socialdemokratiets tidligere Standpunkt? Ja eller Nej! Hvis Ministeren vil erklære, at han indser, at hvad han skrev i 1930, det, vi har besluttet tidligere, det, vi stod paa, da vi stillede Afrustningsforslaget i 1910, var fuldkommen fejl og forkert, saa skal Regeringen ikke høre mere fra vor Side om sin Fortid; men saa længe Regeringen forsøger at lade over for sine Vælgere, som om den bliver staaende paa sin Fortid, men reelt fører en anden Politik, maa den undskylde, at vi stiller disse to modsatte Standpunkter op mod hinanden.

Vort Standpunkt er klart, Hr. Minister, vort Standpunkt er, hvad de internationale Kommunisters Standpunkt og hvad det internationale Socialdemokratis Standpunkt var: vi er Modstandere af enhver Bevilling til og Understøttelse af de kapitalistiske Staters Militærvæsen, det være stort eller ringe. Dette Standpunkt forfægter vi Kommuniste overalt. Naar Ministeren nu siger, at i nogle Lande forfægter vi det ene og i andre Lande det andet, opfordrer jeg igen Ministeren til at fortælle, hvor vort Standpunkt ikke skulde være i Overensstemmelse med, hvad jeg her har sagt.

Forsvarsministeren (Alsing Andersen): Nu har det ærede Medlem Hr. Aksel Larsen i et Par Aar allerede fortalt, at Socialdemokratiet har forladt sit tidligere Standpunkt, fordi vort Partis Hovedbestyrelse og derefter vor Kongres har erklæret, at vi ikke genfremsætter det Afrustningsforslag, som Regeringen i sin Tid fremsatte, men at vi, som Forholdene har udviklet sig, ønsker, at de Opgaver, vi har at løse, skal løses paa et Grundlag, som svarer til det, der eksisterer i Øjeblikket. Jeg synes derfor ikke, der er nogen Grund for det ærede Medlem til at blive ved at stille Spørgsmaal.

Naar det ærede Medlem saa i øvrigt spurgte, hvor det er, der foregaar det, jeg nævnte med Hensyn til Kommunisterne i andre Lande, tror jeg nok, at hans egne Tilhængere vil være ikke saa lidt forbløffede